

“Ik panikeer als de gps het niet doet, maar Alice zegt dan: ‘Oh leuk, wat gaan we nu beleven?’”

HOE GAAT HET
MET ALICE REIJS
EN TOM VAN DYCK?

Op het podium vechten ze als Adam en Eva een bitsze strijd uit, in het echte leven kunnen Alice Reijs en Tom Van Dyck al even goed ruzie maken. “Daardoor blijft er niets rotten.”

Door **Katrien Elen**
Foto: **Eva Donckers**

Hoe gaat het?

— Alice: “Heel goed. We zijn net begonnen aan onze tournee van *Adam en Eva* zeggen sorry en dat is erg fijn. Het is de eerste keer in 25 jaar dat we een koppel spelen. We hebben natuurlijk samen *Den elfde van den elfde* (de televisieserie uit 2016, red.) geschreven, maar nu staan we ook samen op het podium.”

Tom: “Veel mensen, ook creatievelingen, zeggen ons dat ze het niet zouden kunnen. Maar wij kunnen geweldig direct zijn tegen elkaar. We hebben er geen probleem mee om tegen de ander te zeggen: ‘Ik vind deze scène niet grappig’, of ‘Ik vind het niet ontroerend.’”

Alice: “De afspraak is: als een van ons het niet goed vindt, dan gaat het eruit.”

Tom: “Wat het publiek te zien krijgt, is met andere woorden een consensus.”

Op het podium is er weinig consensus. Adam en Eva vechten voor Gods tribunaal uit wie verantwoordelijk is voor de verdringing uit het paradijs. De personages zijn losjes op julie gebaseerd en dat knettert stevig. Wat maakt dat julie na 25 jaar nog samen zijn?

— Alice: “Ik denk het feit dat we elkaars beste vrienden zijn. Bovendien zijn we allebei heel extra-

vert. We gooien alles er meteen uit. Dat is vaak heftig, maar daardoor is alles ook sneller verwerkt. Er blijft niets rotten.”

Tom: “Voor onze omgeving is dat soms pittig. We moeten er in gezelschap op letten dat het aangenaam blijft. Maar die directheid maakt dat we makkelijk leesbaar zijn voor elkaar. Soms denk je in het heetst van de strijd wel eens: vanwaar komt die uithaal nu? Door de jaren heen kunnen we elkaar ook beter lezen in die heftigheid.”

Alice: “We hebben altijd ruzie kunnen maken. Maar vroeger scholden we elkaar sneller de huid vol, en had ik vooral moeite met ‘sorry’ zeggen. Daarin zijn we gegroeid. We vliegen elkaar niet meer zo snel in de haren.”

Tom: “Wat we ook niet meer doen, is proberen om de ander op dezelfde lijn te krijgen. We zijn twee tegengestelde karakters. Het lukt ons steeds beter om elkaar te laten zijn wie we zijn. De ambitie is niet meer om elkaar te veranderen, wel om elkaar ruimte te geven.”

Hoe zijn julie op dat punt gekomen?

— Alice: “Voor *Den elfde van den elfde* hebben we een weekendopleiding gevolgd rond de Enneagram-persoonlijkheidstypes. De bedoeling was om ons te laten inspireren voor het schrijven van de personages, maar al snel hadden we door dat het ook over ons ging. We leerden onszelf en elkaar beter kennen. Dat heeft het begrip naar elkaar toe vergroot. Want de dingen waar ik me bij Tom wel eens aan ergerde, het heel georganiseerd en gestructureerd zijn, dat bleken alle type 1-persoonlijkheden – waar Tom toe behoort – te hebben.”

Tom: “Zonder dat het zo bedoeld was, of dat we daar nood aan hadden, is dat weekend een soort van huwelijks therapie geworden. Daarvoor zeiden we typisch: ‘Jij begrijpt mij niet’, maar plots zagen we in dat wij veel dingen anders bekijken, omdat de bekabeling in onze hersenen anders werkt.”

Alice: “Vanaf dan was het wel makkelijker om gewoon te accepteren wie we zijn in plaats van daar de hele tijd tegen te vechten.”

Tom: “Heel frappant was het moment waarop we volgens type werden samengezet. Behalve Alice was er nog een jongen die type 7 was. Die twee

hadden exact dezelfde motoriek.”

Alice: “Ik wilde niet in een hokje worden gestopt en was druk aan het protesteren. Maar toen ik daar met die andere type 7 stond, bleek dat ook bij druk aan het gesticuleren was en zich niet in een hokje wilde laten stoppen.”

Tom: “Ik zag het gebeuren en zat te huilen van het lachen.”

Hoe uiten die verschillen zich in julie relatie?

— Alice: “We houden allebei van reizen, maar we hebben daar totaal andere ideeën over. Tom doet niets liever dan vooraf routes uitstippelen. Als ik op reis ga, wil ik het liefst verdwalen. Ik denk we zien wel.”

Tom: “Ik panikeer als de gps het niet doet, maar Alice zegt dan: ‘Oh leuk, wat gaan we nu beleven.’ Die reactie geeft mij nog meer stress. Maar door onszelf en elkaar beter te kennen, kunnen we dat nu beter plaatsen.”

Alice: “We zijn door de jaren heen ook wat naar elkaar opgeschoven.”

Tom: “Ik weet intussen dat Alice zo’n goed kompas heeft dat ze ook altijd de weg terugvindt. Als we nu in een onbekende stad zijn, kan ik er wel van genieten om haar gewoon te volgen.”

En samen schrijven, repeteren en spelen, gaat dat vlot?

— Tom: “Op het werk gaan die twee types heel goed samen. Na dat weekend bleek zelfs dat ik eerder al goed had samengewerkt met een type 7.”

Alice: “Maar de verschillen zijn er. Ik word gelukkig van verschillende dingen naast elkaar doen, terwijl Tom wil focussen op één ding tegelijk. Als we een tekstrepertoire doen, dan wil Tom zich enkel daarop concentreren. Ik vind dat saai, en dan ga ik bijvoorbeeld opruimen of tekenen.”

Tom: “Ik weet intussen dat ik haar niet kan vragen om op die stoel te blijven zitten. Ik doe dus mijn eigen ding zodat ik me kan focussen.”

Alice: “Gisteren hadden we een voorstelling na tien dagen vakantie. Tom is dan gestresseerd en wil nog een laatste tekstrepertoire doen, want stel dat we iets missen. Ik wil dat niet, want net dan word ik zenuwachtig. Ik stap liever op het podium met de gedachte dat we elkaar wel zullen redden als we een fout maken. We kennen de voorstelling goed genoeg.”

Tom: “Alice kan ook sneller accepte-

ren dat er een dissonant zit in de voorstelling. Ik denk dan: ‘Hoe is dat nu mogelijk?’ Daorum voel ik me op een filmset als een vis in het water. Daar kun je elk shot opnieuw en opnieuw doen en kun je de allerbeste take overhouden. Het lastige aan toneel is dat je bij het begin van de avond nooit volledig weet hoe het zal gaan. Dat frustrereert me, omdat ik soms het gevoel heb dat niet elke scène de beste scène was, en niet elke zin de beste zin.”

Alice: “Soms levert zo’n onvolmaaktheid ook weer iets nieuws op, toch? Als ik mezelf helemaal vastzet en betuigel, dan stroomt bij mij de creativiteit niet.”

Tom: “Toen ik met Bruno Vanden Broecke op tournee was, moest die soms ook zeggen: ‘Ach man, het is voorbij, we kunnen het toch niet meer veranderen.’ Hij pushte me dan om een pint te gaan drinken in de foyer in plaats van in de kleedkamer te blijven mokken.”

Julie hebben de afgelopen jaren allebei getwijfeld om verder te gaan met theater. Bij jou was dat uit onrust, Alice. En Tom, jij werd gehinderd door je perfectionisme. Wat maakt dat julie toch gekozen hebben om een voorstelling te maken?

— Alice: “Al sinds ik aan de toneelschool ben afgestudeerd, zeg ik dat ik dit niet mijn hele leven wil doen. Ik moet toch ook eens iets anders proberen. Ik leef maar één keer. De afgelopen jaren heb ik een studie kinder- en jongerentherapie gevolgd. Maar toen kwam het idee van Adam en Eva zeggen sorry en voelde ik dat de roep om te creëren toch weer sterker was.”

Tom: “Bij mij heeft het er zeker mee te maken dat we dit samen kunnen doen en dat het klein en beheersbaar is. Daarnaast helpt het mij dat ik voor het eerst in mijn leven een volwaardige hobby heb. Twee avonden per week vol ik lessen houthewerking. Daar kan ik mij ongeloflijk in verliezen. Het geeft me extra adem om niet alleen met spelen bezig te zijn.”

Alice: “Kijk, eigenlijk wil Tom stiekem ook gewoon meer afwisseling. (lacht)”

Speellijst op deکمپvader.be, extra voorstelling in De Vooruit (viermolvier) op 18 december

